

Гърцитѣ при поробванъето на България.

Тѣкмо прѣди петстотинѣ години отъ днесъ, отъ Югъ, изъ подножието на Таврическитѣ гори са подигнѣ облакѣтъ на Османцитѣ. Чудна бѣше силата на тоя нововъзстанѣлъ народъ. Той въ кратко врѣме прѣвзе Малка Азия, и Гърцитѣ са почудихъ що да правѣтъ съ тѣзи нова буря, която са възви надъ главата имъ. Но хитритѣ Византийци, които са мислѣхъ за непобѣдими въ свойтъ укрѣненъ градъ и които, отъ друга страна, смѣтахъ че силата на Османцитѣ не ще да бѣде по-голяма отъ силата на руский князь Святослава и отъ силата на Татаритѣ, помислихъ да отворѣтъ на Турцитѣ пѣтъ въ Европа и да навѣрихъ оружieto имъ върху Българитѣ и Сърбитѣ, враждебни тѣмъ народности. Тѣ мисляхъ, че и двѣтъ страни, ослабени отъ междуособното си воюване, ще паднатъ до толкова, щото да станѣтъ жертва и плѣнъ на властолюбието имъ. Обаче останѣхъ страшно излъгани!

Нищо не можѣ да устои на поройтъ на Османцитѣ. На 1393 л. пропадна сѣрбската независимостъ, а на 1396 л. са унищожихъ съвѣмъ и двѣтъ части на раздѣленото българско царство. Нѣ истийтъ порой, като са удари о Дунава и Карпатитѣ отъ една страна, а отъ друга о великата германска империя, върна са назадъ и са завали върху стѣнитѣ цариградски. Страшенъ би часѣтъ, и извратенитѣ и скапали Гърчоля тогазъ познахъ грѣхътъ си и наказанието му, богато тѣжкий топоръ на Османеца събареше вече желѣзнитѣ двери на света София, и когато сто хиляди роби излѣзвахъ извжтрѣ, за да са прѣснѣтъ по всѣчкитѣ страни на свѣта. А то би на 17-й Мая 1453 л.

Турцитѣ унищожихъ политическата жизнь на Гърцитѣ, нѣ, споредъ тогавашнитѣ си обичаи и възрѣния, не само не докачихъ духовната имъ власть, а ж припознахъ нѣкакъ